

kun tilnærmelsesviis havde oplyst, hvad man havde lovet sig deraf, saa vilde Opstanden i de Forenede Stater have været undertrykt i det første Aar, men det var, fordi Militserne saa aldeles svigtede, at Krigen kom til at vare flere Aar, at man var nødsaget til at organisere, ordne Afdelingerne ganske som til en regulair Hær, at man var nødsaget til at engagere fremmede Officerer, fordi de Miliceofficerer, man havde hjemme, vare aldeles ubrugelige. Der er kun eet Land i Europa, som har en Miliceorganisation, og det er Schweiz; det har en Organisation, en Ordning, der omtrent svarer til det, som, om jeg ikke tager feil, den ærede Taler ønsker, at vi ogsaa skulde komme i Besiddelse af; men der foreligger i dette Dieblif officielle Rapporter fra den Commission, som er nedsat af Forbundsregjeringen, og de gaar ud paa, at den schweiziske Militairforfatning er i den allersværgeligste Tilstand, at enkelte Cantoner ere langt fra at opfylde deres Pligt i saa Henseende, at der er ingen Enhed, ingen Kraft, intet Sammenhold, og der er ingen tænkelige Schweizer, som ikke er i dette Dieblif i højeste Grad urolig med Hensyn til sit Fædrelands Skæbne, dersom det skulde blive truet med Krig. Det er saadanne Exempler, man bør holde for Die, naar man vil gaar endnu videre paa den Bane henimod Folkevæbning, end Regjeringen allerede er gaaet. Jeg skal i Forbindelse hermed endnu bemærke, at i de Forenede Stater, hvor man ellers ikke har nogen fast Embedsclasse, har man fra Begyndelsen af indseet Nødvendigheden af at have faste Befalingsmænd, videnskabeligt dannede Officerer. Denne Nødvendighed har gjort sig gjældende fra Først af, og den er paany bleven bekræftet og anerkjendt i den sidste Krig. Det er ogsaa et Særkjende der, at den eneste pensionsberettigede Classe, der er i hele Landet, er de Officerer, der commandere Hæren. Jeg vilde, som sagt, ikke have bragt de Forenede Stater paa Bane her, men, da det ærede Medlem har beraabt sig paa Forholdene der, har jeg dog troet at burde oplyse, hvorledes det virkelig forholder sig. Dersom jeg ikke tog feil, bemærkede det ærede Medlem, at Motiverne havde efterladt det Indtryk hos ham, eller at han havde forstaaet Motiverne, som om det

var sagt der, at, dersom den Inddeling i Flinthebndscasser, som var foreslaaet af Forsvarscommissionen, var bleven indført, saa vilde de mindre Brugbare have faaet en Plet paa sig. Jeg troer, at det ærede Medlem brugte Udtrykket „Plet“, og, da det ikke er ligegyldigt, hvorledes den Maade, hvorpaa Regjeringen har bedømt eller kritiseret denne Deel af Forsvarscommissionens Arbejde, bliver opfattet, skal jeg dog tillade mig at oplyse, hvad det er Motiverne sige derom: Der staaer: „Heller ikke har man kunnet ansee det gavnligt for det kammeratlige Forhold, der maa ønskes bevaret mellem det Mandskab, der skal forberedes til at kæmpe Side om Side med hinanden, at en Inddeling i forskjellige Flinthebndscasser skal paatrykke en Trediedeel af Mandstabet et Stempel for mindre Brugbarhed.“ Jeg tillader mig dog at udtale, at det at bruge Ordet „Plet“ istedetfor „Stempel for mindre Brugbarhed“ er ikke ganske correct. Jeg skal forresten ikke gaar ind paa de Detailler, som det ærede Medlem har berørt. Hvad Bataillonernes Krigsstyrke angaar, som af Regjeringen er foreslaaet sat til 800 Mand, skal jeg bemærke, at det er et næsten eenstemmigt Dussle hos Fagmændene, at næsten alle Hærens Afdelinger have udtalt sig derhen, at en Bataillon paa 800 Mand er bedre at føre og behandle end en Bataillon paa 1,000 Mand, og, da vi ikke fjerne os langt fra vore Depoter, da Afstandene hertilands ikke ere saa store, og Depoterne maae ansees for velforsynede med Erstatningsmandskab, troer jeg ikke, at der er Betænkelighed ved at sætte Bataillonens Styrke saaledes, at den bliver meest anvendelig i Felten. Det ærede Medlem har ogsaa omtalt, at den Opgave, som er tillagt Cavalleriet i Regjeringens Forslag, var overmaade omfattende og stor, og det vil jeg gjerne indrømme, at den ringe Cavalierstyrke, som der er foreslaaet, forlanger man overmaade Meget af, men jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at den Tjeneste, som man ventter af Reservecavalleriet, har man ikke forventet af det Cavalleri, som er foreslaaet, nemlig at optræde afgjørende i et Slag. Denne Tjeneste er ikke forlangt udført af Reservecavalleriet, men derimod er den Tjeneste, som her forlanges udført, den, som ventes af Linie-